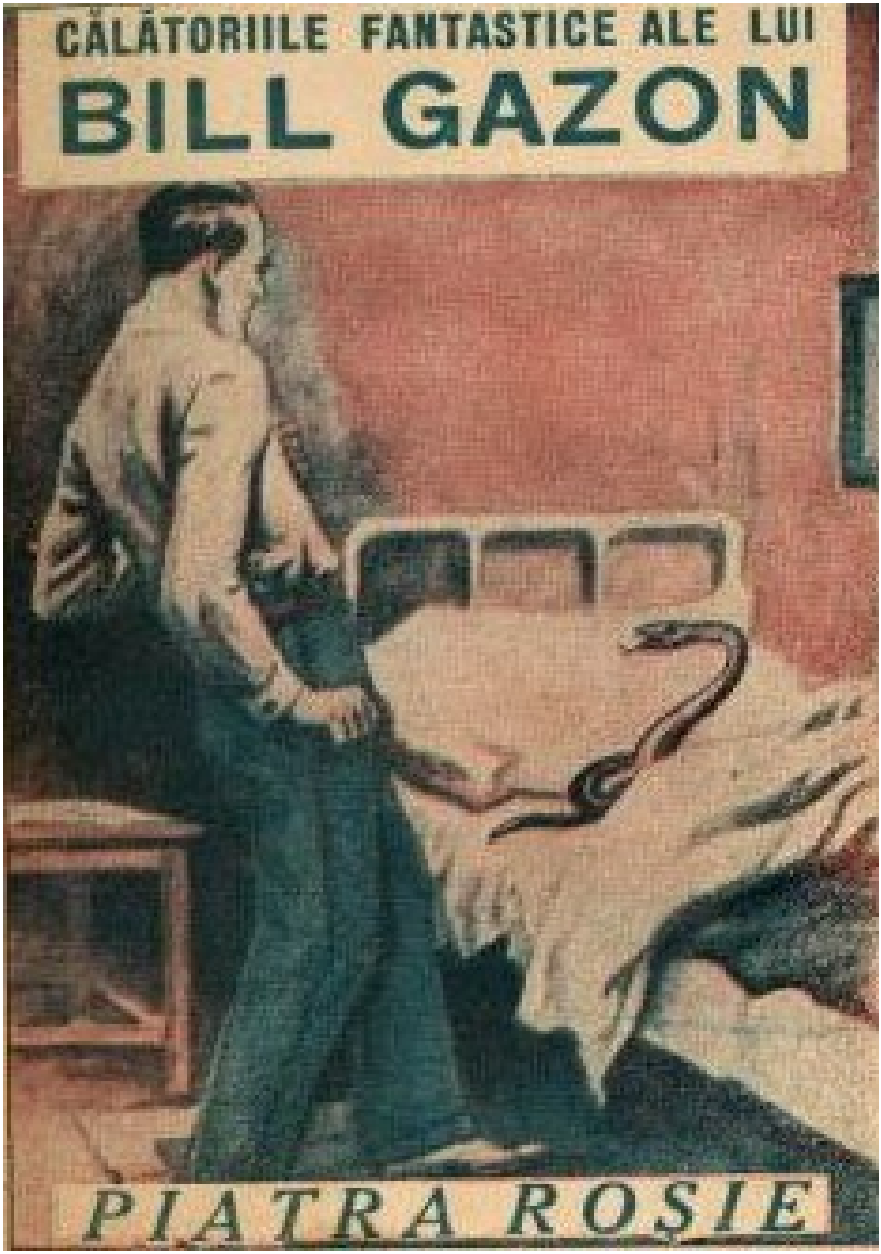
CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON
PIATRA ROȘIE

CINE ESTE BILL GAZON?

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele

mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Piatra roşie

Capitolul 1

Un vis în marmură

După o călătorie de o zi cu trenul, care, din cauza zdruncinului continuu, îţi producea senzaţia că toate oasele ţi-au ieşit din încheieturi, că de asemenea creierul prăjit de căldură ţi s-a coborât în trup, iar stomacul dărăcit s-a urcat în tidva goală şi uscată, Bill Gazon ajunse în Agra. Banii îi a- junseseră până aci, dar de acum era absolut lipsit de mijloace în ţară străină, redus la propriile sale puteri şi la capriciile întâmplării.

Totuşi, era încântat că este odată în India şi poate de acum să pornească în căutarea surorii sale. După cele câte aflase, ea fugise în India. Aci în sfârşit avea s-o găsească.

India! Visuri din copilărie îi răsăriră pe ecranul memoriei. O, cât nu dorise ţara aceasta a misterelor, a vrăjilor ciudate şi a culorilor fascinante! Iată-l acum în ţara speranţelor sale, încărcat de o misiune grea cu

buzunarele goale.

Ce să facă de acum?

Îşi puse din nou, de astădată râzând, această întrebare, care-i fusese permanentă tovarăşă de călătorie.

Totuşi, râsul său era străbătut de oarecari griji. Căci, într-adevăr, nu mai găsi în buzunarele sale nicio lescaie, iar în lungu-i parcurs cu trenul, constatase cu spaimă că nu stăpânea prea bine limba engleză. Afară de aceasta, cu hainele-i roase, nu prea inspira încredere.

La ce însă să-şi frământe atâta capul? Acum era vorba să nu stea cu mâinile în sân. Aşadar, se impunea să vadă mai întâi oraşul în care-l adusese soarta. Poate că norocul s-o îndura de el.

Agra, capitala districtului cu acelaşi nume din nord-vestul Indiei, e aşezată în arcul cel mare pe care Dselamna îl face aci la Răsărit. Bill Gazon îşi dete pe dată seamă că se află într-un oraş bogat. Străzile şi casele, chiar şi în cartierul indigenilor, erau mult mai bine întreţinute decât în celelalte oraşe indiene. Clădiri monumentale, toate în stilul cel mai pur mauresc, erau mărturii ale unor epoci de splendoare, privind ca împietrite în frumuseţea lor la vălmăşagul de pe străzile animate.

— Foarte frumos şi interesant, dar mai întâi să-mi potolesc stomacul şi sa încerc să găsesc de lucru, căci fără parale nu fac aici nicio scofală, iar ca să mă apuc de cerşit, uite, la asta nu mă pricep de loc. Las’ că-oiu avea eu timp şi mai târziu să văd oraşul. Cred că n-o să fie greu să găsesc de lucru într-un oraş care-i nodul de legătură al atâtor linii ferate.

Şi, monologând astfel, Bill Gazon o luă pe străzi, în căutarea unui adăpost potrivit. Înţelegea acum de ce-i

se zice Agrei „oraşul păsărilor”. Vedea pe acoperişuri, în pomi, pretutindeni, nenumăraţi papagali, porumbei, bâtlani, păuni, corbi şi chiar şi vulturi, printre cari se învârteau cete de maimuţe, făcând ghiduşiile lor obişnuite. Încetul cu încetul, ieşi din cartierul comercial, păşind în colonia europenilor. Zări lângă o biserică o clădire mare, care, după firmă, era azilul de orfani al misiunii catolice.

— Nu prea sunt eu orfan, iar catolic de loc, dar iubirea de aproape, pe care o predică tot creştinismul, ne înlănţuie pe toţi. Ia să batem noi! Poate e rost să mă găzduiască pentru un moment şi te pomeneşti că-mi dă şi o mână de ajutor întru îndeplinirea ţelului meu.

Zis şi făcut. Bill Gazon bătu fără întârziere la portarul indian şi se începu o sporovăială fără înţeles, care se transformă în curând într-un graiu cu semne. De bună seamă că portarul va fi văzând în Bill Gazon altceva decât un petiţionar, căci, într-o hotărâre scurtă, îl anunţă directorului, ceea ce nu putea fi decât bine-venit drumeţului.

Acesta fu introdus într-o cameră de primire, unde se găsi în faţa directorului aşezământului, o figură amicală, în ochii căruia citeai bunătate şi înţelegere. Îi oferi un scaun şi-l întrebă ce doreşte.

Bill Gazon îi povesti de fuga sa din Rusia, îşi arătă actele şi-şi exprimă doleanţa de a căpăta de lucru, pentru ca astfel, cu ce o câştiga, să poată porni iarăşi în căutarea surorii sale Thea.

Directorul clătină prietenos capul.

— De fapt, instituţia noastră e destinată să primească în sânul ei numai orfani indieni, pe cari îi creştem apoi în religia noastră. Poţi însă, deocamdată, să rămâi şi dumneata aci până-ţi vei găsi un loc

potrivit. Aci se lucrează încălţăminte, galoane de aur şi lulele. Traficul de pietre preţioase e în floare. În acelaşi timp, oraşul este un centru comercial al tuturor produselor naţionale, precum şi al acelora de cari are nevoie ţara. Ne poţi ajuta, între timp, să scrii adresele cererilor de bani pentru aşezământul nostru, pe cari le trimitem în Europa.

Bill Gazon consimţi bucuros. I se destină o odaie, directorul dându-i, totodată, un costum european. Ieşi din baie cu forţele împrospătate şi bine dispus, mulţumi soartei şi aşteptă, plin de încredere, cele ce aveau să urmeze.

A doua zi, încă disdedimineaţă, se coborî în cancelarie, unde luă în mână tocul pe care nu-l mai mânuise de atâta vreme. E adevărat însă că nu prea făcu mare ispravă în ziua aceasta, pe semne unde se dezobişnuise să se mai servească de toc. Totuşi, se căznea să-şi îndeplinească cinstit treaba, scriind adrese citeţe.

Pe seară hoinări prin oraş. Într-o agitaţie explicabilă, uitându-se, plin de speranţe, la chipurile femeilor şi fetelor albe cari se plimbau, fără însă să descopere pe sora sa printre ele. După ce cunoscu astfel, într-un mod cu totul impersonal, pe toate femeile albe cari locuiau în Agra, dete o raită şi prin oraş, contemplând palatul cel mare al lui „Şal Jehangir” cu al său Diven-i-am, sala de audienţe, precum şi Moti-Masjid, legendara moscheie de perle, de gresie roşie, cu galerii largi şi trei cupole, şi apoi marea Jamna-Misjid, moscheia principală din Nord- Vestul oraşului.

— *Taj-Mahal,* bijuteria oraşului, mausoleul lui Şal-Jehan (1628—1658) şi al soţiei sale Ardşmand, pe care a numit-o Banu-Mumtaz-i Mahal, adică aleasa palatului, trebuie să-l vezi pentru prima oară numai la

lumina lunii, – îi spusese directorul azilului de orfani, când el, Bill Gazon, se uitase la opera aceea minunată, de marmoră albă, strălucitoare, ce se înălţa deasupra oraşului.

Si Bill merse să contemple visul în marmoră – Taj-Mahal – într-una din nopţile splendide cu lună ale Indiei. Într-o grădină mare, cum numai în India se pot realiza, se afla o platformă, spre care ducea un peron mare, de optsprezece metri, şi pe care se ridica clădirea de marmoră albă, lustruită, de o înălţime de şaptezeci de metri. Cupola se termina cu două globuri aurite, a- vând pe ele zugrăvită o semilună. Totul era de marmoră, chiar şi gardul.

Bill Gazon îşi dete seamă că graiul oamenilor e prea sărac ca să zugrăvească această frumuseţe, acest fast, şi înţelese şi de ce trebuia să le vadă în noapte. În noaptea tăcută, la lumina lunii, marmora părea străvezie, aproape însufleţită. Era o feerie.

Îmbătat de vrajă, Bill Gazon urcă treptele şi păşi în interior, unde se aflau cele două sarcofage. Aci se împerechiaseră aurul şi pietrele preţioase cu marmora, risipindu-se în mare cătăţime avuţiile Indiei.

Fusese nevoie de douăzeci de mii de lucrători ca să desăvârşească această operă, în timp de şaptesprezece ani, iar cheltuielile s-au urcat, după valuta noastră de astăzi, la douăzeci de miliarde lei. Bill Gazon îşi luneca ochii, ca în extaz, în jurul său, mai ţinându-şi doar mecaniceşte ţigara în gură. Deodată, îl trecu un fior de ghiaţă şi rămase cu ochii pironiţi pe un loc întunecos.

— Un tigru!

Văzu perfect fiara periculoasă care-l privea ţintă, cu ochii-i verzi, lucitori, gata să sară. Simţi spaima îngheţându-i oasele. Şi, în acelaşi timp, nu-şi putea

dezlipi privirea de la tigru. Mintea-i lucra febril, în căutarea unui mijloc de salvare. Era prea târziu ca să scape. Până să ajungă la uşă, tigrul i-ar fi şi fost în spate.

Bestia sta ghemuită, pregătită să sară, cu toţi muşchii încordaţi şi căutând, cu ochii sprinşi, la victima sa. (Vezi pagina 10).

Bestia sta ghemuită, pregătită să sară, cu toţi muşchii

încordaţi şi cătând, cu ochii aprinşi, la victima sa.

Acu'-acu' avea să se repeadă, ajungând, dintr-un salt năpraznic, la Bill Gazon şi trântindu-l la pământ, spre a-l sfâşia, într-un ospăţ înfiorător.

Tigrul însă nu se mişca. Doar ochii-i luceau.

Şi, dintr-odată, Bill Gazon se dumiri asupra atitudinii lui. Bestia se sfia de capătul aprins al ţigării, ce tremura în mâna omului.

N-ar fi cumva chip să-l salveze ţigara?

O duse încetişor, cu băgare de seamă, la gură. Buzele-i tremurau şi abia de o puteau tine. Trase din ea. Focul pâlpâi pentru un moment, în sclipiri vii, spre a arde apoi iarăşi pe înfundate.

Nu era cumva cu putinţă ca tigrul să se retragă? Bill Gazon fu silit să-şi mărturisească cum că se leagănă într-o speranţă nesăbuită. Nu era nebună bestia sa-şi lase o pradă aşa de sigură. Dispunea de un calm, de o forţă nervoasă mai mare decât omul.

Da. Calm! Sânge rece! Nervi de oţel!

Bill Gazon se reculese, dându-şi seama că trebie să fie stăpânit. Poate va veni un paznic sau un vizitator nocturn, cu care fiara ar fi alungată. Erau ipoteze şi speranţe nesigure şi, cu toate astea, el nu voia să se dea bătut.

Se scurgea clipă, de clipă, cari îi se păreau tot aşa de lungi ca şi ceasurile. Ţigara avea să se isprăvească în curând. Îl şi ardeau degetele. Dar ce era durerea aceasta faţă de pericolul ce-l ameninţa?

Ţigara era aproape muc, dar în acelaşi timp îl năpădi o idee, e drept, aproape lipsită de orice perspectivă de succes şi, totuşi, singura posibilitate de salvare.

Trebuia să rişte.

Trase încă odată din ţigară, de scânteie iarăşi, o aruncă apoi cu putere spre tigru şi se năpusti el însuşi

asupra bestiei.

Căzu buimăcit. Când îşi veni iarăşi în fire şi putu, cu mintea lucidă, să-şi amintească de clipele trecute, căută să dea cu ochii de tigru. Nu-l văzu. Respiră uşurat şi dă să se ridice când se izbi cu capul de ceva. Ridică necăjit privirea şi…

Tigrul!

În disperarea-i, îl lovi cu pumnul şi-şi răni mâna de piatra tare din care era sculptată fiara.

Se scula obosit. Avea înainte-i doar lucrarea unui măiestru al sculpturii. Ochii scăpărători ai bestiei de piatră erau de pietre preţioase, imitând perfect natura.

Bill Gazon se dumiri acum pe deplin. Imaginaţia-i înfierbântată îl făcuse să vadă în viaţă ceea ce nu era decât o plăzmuire. Era şi foarte explicabil, la lumina aceea molatică a lunii, în care totul părea însufleţit.

Ieşi împleticindu-se şi coborî treptele. Îi era acum frig, noaptea fiind foarte răcoroasă.

Deodată i se păru că aude nişte râsete batjocoritoare. Întoarse capul, dar nu văzu pe nimeni. Va fi fost foşnetul palmierilor. Taj-Mahal-ul era, la lumina lunii, ca purtat pe mâini de zâne, ca într-o lume feerică.

Bill Gazon îşi iuţi mersul, dornic să ajungă acasă, în odaia-i sigură, în patul său. Tocmai era în cartierul indigenilor, când avu impresia că aude nişte paşi ce se strecurau după dânsul.

Să mai fi având oare noaptea aceasta alte surprize pentru dânsul?

Era tocmai să se întoarcă în spre partea de unde venea zgomotul, când se pomeni cu o lovitură teribilă în cap. Casca colonială înăbuşi puterea loviturii. Cu o sforţare a ultimelor sale puteri, se întoarse de tot, dete ochi cu agresorul şi-l întinse la pământ, cu o bine

ţintită directă în falcă.

În acelaşi moment însă, năvăliră spre dânsul, din toate părţile, făpturi întunecoase. Îşi dete imediat seamă de primejdie. De astă dată nu era la mijloc o arătare, o plăzmuire a fanteziei sale înfierbântate, ci un atac în regulă al *Priari*-lor, nişte adepţi ai unei caste hulite, cari trăiau numai din jaf. Din cauza mersului său şovăitor, îl crezuseră bolnav de friguri şi că deci îl puteau lesne doborî. Tăbărâră pe el, uşurel ca nişte pisici care se socot sigure de prada lor.

El se aplecă repede, smulgând măciuca agresorului pe care-l culcase grămadă, recăpătându-şi repede calmul, încrederea şi siguranţa de sine, de cum văzu că e atacat de oameni.

Învârtind măciuca în juru-i, cercă să-şi croiască drum printre agresori şi să ajungă repede-repede în colonia europeană. Bandiţii nu se aşteptaseră la o rezistenţă atât de dârză. Pentru un moment, se păru că le-a pierit pofta de atac. Se răzgândiră însă curând. „Feringhi” – adică Bill – era singur pe străzile acelea, aşa că n-avea cum să le scape. Se năpustiră, deci din nou asupra lui.

El ştia perfect că e în joc viaţa sa şi, plin de înverşunare, lovi cu măciuca în căpăţânile agresorilor. Dar aceştia nu păreau să fie oameni, ci pisici, căci ştiau să se ferească de toate loviturile, izbind însă în schimb ei cu cuţitele lor lungi, de care el trebuia mai ales să se păzească, putând fi otrăvite.

Braţele-i şi începuseră să slăbească şi, totuşi, nu scosese din luptă decât prea puţini adversari.

Deodată îi sări în spate unul, care sta cocoţat acolo ca o pisică, încercând să-l strângă de gât.

Se răsuci atunci în călcâie, ca să-l scuture de pe dânsul. Zadarnic! Perfidul duşman i se înţepenise bine în spate, silindu-se să-l trântească.

Tot răsucindu-se, Bill Gazon se apropiase de colţul unei case şi, fără să stea o clipă pe gânduri, se izbi cu spatele de zid.

Un urlet de durere fu rezultatul. Banditul se rostogoli.

Între acestea însă, altul reuşise să apuce măciuca lui Bill şi să i-o smulgă. În furia-i, acesta ridică de jos pe tâlharul care gemea şi-l trânti în capul primilor agresori, de-i făcu să cadă. Până ce bandiţii uluiţi să-şi revie din spaimă, Bill Gazon profită de prilej s-o rupă la fugă şi să ajungă la hotarul aşezărilor europeneşti. Respiră. Derbedeii nu-l urmăriseră până aci; se putea deci socoti la adăpost şi, într-adevăr, chiar că doi poliţişti „Sepoi” coborau strada la pas. Ei se uitară miraţi la preumblătorul nocturn. El se gândi cu umor că aci, ca pretutindeni, poliţia vine întotdeauna când nu mai e nevoie de ea.

Când intră în odaia sa şi se uită afară pe fereastră, palatul Taj-Mahal, visul în marmoră, strălucea încă misterios şi feeric în lumina lunii.

A doua zi, directorul azilului de orfani îl chemă şi-i strânse mâna, cu un zâmbet radios.

— Eii vesel! Ţi-am găsit de lucru, la un elveţian, un negustor de pietre preţioase. Se bucură de o reputaţie foarte frumoasă şi plăteşte bine pe funcţionarii săi. Te-a şi văzut pe când te plimbai şi i-ai făcut o impresie plăcută. Du-te la dânsul şi, dacă vă-nţelegeţi, poţi să-ncepi numaidecât. Fireşte că va trebui atunci să-ţi cauţi alt domiciliu.

Bill Gazon mulţumi acestui binefăcător. De-acum va câştiga în sfârşit parale, după care va putea să caute pe sora sa. În orice caz, nu se afla în Agra; putuse pe deplin constata aceasta.

Capitolul 2
Misterul rubinului

Bill Gazon lucra de câteva zile la negustorul de pietre preţioase. Avea acolo multe de învăţat. Peste puţin, cunoscu după nume şi după valoare toate pietrele colorate, ale căror ape îţi luau ochii. Casa aceasta era punctul de întâlnire al negustorilor coloniali, cari aduceau aci aceste comori de departe, din interiorul tării, preschimbându-le pe aur sau cecuri, la banca engleză.

Ochiului ager al lui Bill Gazon nu-i scăpase că nişte indieni stăteau în permanentă de pază, schimbându-se între dânşii, şi nu-şi explica motivul. Nu erau agenţi secreţi, fiindcă prea se arătau îndemânatici, astfel ca să nu atragă atentia nimănui. După o chibzuire matură, comunică directorului său cele ce constatase.

— Eşti băiat inteligent, ai mult spirit de observaţie. Ştiu că atât eu cât şi casa mea sunt necontenit sub controlul unui grup de indigeni. Tocmai voiam să-ţi dau zilele acestea o însărcinare în afară de serviciul dumitale. Vino, te rog, în biroul meu.

Bill Gazon urmă în tăcere pe patron în camera de lucru a acestuia şi şezu pe scaunul ce i se oferi, curios să afle ce misiune i s-a destinat.

Patronul scoase dintr-o casă de bani secretă, construită în zid, o casetă mică de oţel, iar din aceasta o pungă de piele. După aceea, puse pe masă, în faţa lui Bill Gazon, o piatră: un rubin mare cât o alună, extraordinar de frumos şlefuită. Pe cât se părea, erau săpaţi pe el mici trandafiri, cari totuşi, la o examinare mai amănunţită, se vădeau a fi litere secrete.

— Piatra asta mă costă o avere, mult mai mult decât valoarea ei reală, – declară patronul. A trebuit să

plătesc şi taina pe care o conţine şi pe care nici eu însumi n-o cunosc. Literele astea ne relevă că piatra este pentru indieni un obiect sfânt, aşa cel puţin presupun eu. Dar fie cum o fi! Oamenii care păzesc casa cunosc misterul rubinului. Au aflat, după o lungă căutare, că e la mine şi vor acum să reintre în posesiunea lui. La început mi-au oferit o sumă mare, dar eu m-am îndrăgostit de piatra asta. De, fiecare om are câte-o slăbiciune pentru ceva şi rubinul nu se mai află în siguranţă la mine, aşa că trebue să-l duc într-alt loc. Cine ştie ce-or fi plănuind cei cari păzesc casa! Mă tem de un atac, dacă nu şi de ceva mai rău, din care cauză vreau să dau piatra în păstrare la bancă. E lucrul cel mai cuminte ce-l pot face. Eu însă nu-l pot duce acolo, fiindcă paznicii ar prinde imediat bănuieli. De aceea, vreau să te rog pe dumneata să faci acest drum. Eşti abia de câteva zile la mine şi n-o să le treacă prin gând iscoadelor că ţi-am încredinţat dumitale piatra. Eşti gata să rişti?

Bill Gazon ascultase cu atenţiune expunerea patronului şi acceptă fără şovăire, strângând mâna ce i-o întinse acesta.

— Perfect. Transport eu piatra la bancă sau oriunde voiţi.

— Curajul şi devotamentul dumitale mă bucură. Aşadar, pe mâine! Astă seară voi informa la club pe directorul băncii.

Şi, cu aceasta, convorbirea se termină.

După încheierea serviciului, Bill Gazon îşi repetă, în drum spre casă, convorbirea cu patronul.

Cam ciudat ca un om să se îndrăgostească de-o piatră al cărei mister nu l-ar fi cunoscând şi care, totuşi, îi primejduia zilele. Sau nu i-o fi spus patronul totul? Poate că ştia ceva mai mult despre rubin decât

mărturisise! Piatra va fi având şi altă valoare decât aceea indicată; altfel, nu s-ar fi străduit atâta indienii s-o recapete.

Taina ei nu putea fi decât aceea: ori că aducea posesorului ei bogăţii imense, sau... moartea. În ce-l privea pe Bill Gazon, îi era absolut indiferent.

Cufundat în gânduri, se-ndrepta spre noul său cămin, pe care-l găsise la un cârciumar irlandez. Dacă şi-ar fi dat măcar o singură dată osteneala de a se uita înapoi, ar fi observat că e urmărit. Aşa însă, intră, fără să bănuiască nimic, în bodegă, spre a-şi lua cina şi să citească puţin gazeta, iar apoi abia să se ducă în odaia sa. Când, în sfârşit, intră în camera sa şi dete la o parte plapoma, sări îngrozit înlături. Un şarpe îşi ridică, şuierând, capul. Rămase un moment ca paralizat. Era o surpriză neplăcută. Cine să i-o fi făcut? Nu era însă acuma timp să reflecteze. În niciun caz, nu putea împărtăşi patul cu şarpele. Niciun om nu se împacă cu asemenea tovărăşie.

Se dete încetişor înapoi către perete, spre a lua o săgeată care atârna acolo ca ornament. Ca să scape de sinistrul camarad de pat, trebuia, cu o lovitură bine ţintită, să-i frângă şira spinării.

Întinse mâna spre săgeată şi dete s-o apuce. Simţi ceva rece. Ridică repede ochii.

Apucase coada unui şarpe. Îi dete drumul şi, dintr-un salt uriaş, ajunse în colţul celălalt al odăii.

— Ei, asta-i! De când a devenit camera mea un rai al şerpilor?

Si se uită îngrozit în juru-i. Mai erau lighioane de astea pe acolo? O suliţă atârna în perete. O smulse repede. Acum, cel puţin, avea o armă.

Şerpii, cărora li se turburase tihna, îşi înălţară capetele, şuierând. Bill Gazon ridică suliţa şi izbi

şarpele din pat, spintecându-i şira spinării. Reptila muri pe loc.

Acum trebuia să distrugă pe al doilea şarpe, care se lăsase jos pe podea, târându-sc spre el. Bill îl izbi, dar nu-i nimeri decât coada. Năpârca se repezi spre el, furioasă, dar dânsul sări la timp înlături. A doua

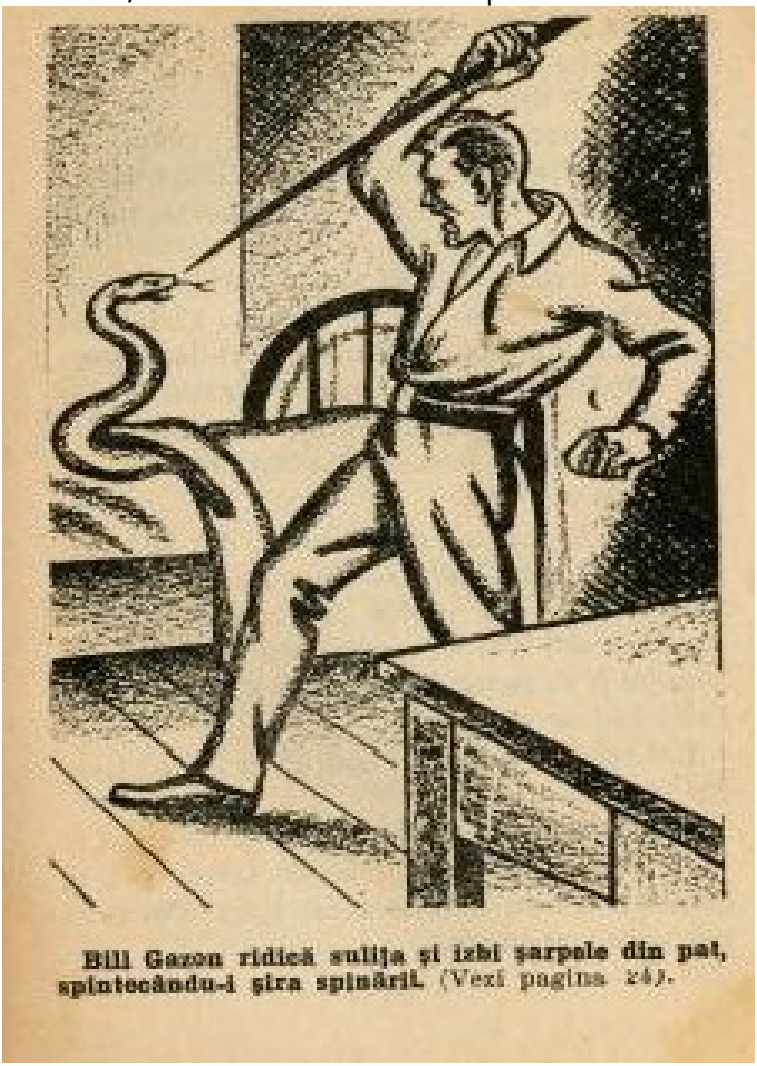

Bill Gazon ridică sulija şi izbi şarpele din pat, spintecându-i şira spinării. (Vezi pagina 24).

lovitură însă nimeri mai bine. Cu acelaşi efect ca şi la reptila cealaltă.

Pericolul acesta era înlăturat, dar Bill Gazon nu putea şti dacă nu cumva odaia nu mai adăpostea şi alte reptile de acestea veninoase. Cine să-i fi făcut pozna asta? Desigur că hangiul îl va putea lămuri. Era gata să-l cheme, când se răzgândi.

Coborî încă odată în bodegă şi luă pe hangiu la o parte.

— Ascultă-mă, mister O'Donn, de când te îndeletniceşti cu creşterea de şerpi şi ţi-ai ales odaia mea pentru acest scop? Nu prea mă-mpac eu cu asta.

— Dumneata vezi năluci sau aud eu rău?

— Nici una, nici alta. Haide cu mine şi te vei convinge singur de adevărul spuselor mele.

Hangiul urmă, incredul, pe chiriaşul său. Intrară amândoi cu precautiune în odaie şi irlandezul se sperie la vederea şerpilor morţi.

— La dracu, în casa mea şerpi? Cum se poate?

— Da, tocmai asta voiam să te întreb şi eu pe dumneata.

— Şi încă doi! Te pomeneşti că or mai fi şi alţii. Nu poţi dormi aci; îţi dau altă odaie. Mâine voi pune să se scotocească amănunţit camera asta; pe noapte e prea periculos.

Si hangiul închise cu îngrijire încăperea, destinând lui Bill Gazon alta. Acesta însă nu putu adormi multă vreme. Cine să fi având interes să moară şi va fi pus la cale mârşăvia aceasta?

În cele din urmă, i se păru că a găsit dezlegarea. Nu numai casa stăpânului său era supraveghiată, ci şi cea a funcţionarilor săi. Poate că printre servitorii arămii erau iscoade şi trădători, care vor fi adus la cunoştinţă celor interesaţi că patronul avea încredere într-însul;

aşadar, trebuia suprimat. Se gândi să comunice stăpânului său totul.

Când îl văzu însă a doua zi, renunţă, deoarece bietul om avea un aspect de ţi-era mai mare mila. Ce-i s-o fi întâmplat peste noapte?

Ca să nu-l înfricoşeze, Bill Gazon se prefăcu nepăsător, ca şi cum ar fi petrecut o noapte foarte bună. După amiazi, patronul îl chemă în biroul său particular.

— Eşti gata să duci rubinul la bancă? Am aranjat totul cu directorul. El însuşi te va primi şi vei putea chiar dumneata închide piatra în casa de fier, în prezenţa lui.

— *All right!* Unde-i?

— Uite-o! Nu, n-o împacheta! Bag-o mai bine într-un buzunar, unde o crezi mai în siguranţă. Nimeni nu trebuie să ştie că o ai la dumneata. Ţi-oi da eu mai târziu, de formă, o treabă care te va duce, orişicum, la bancă. Acum, eşti în curent cu totul. Am încredere în dumneata şi vreau să nădăjduiesc că nu m-am înşelat.

— Îmi voi îndeplini conştiincios însărcinarea.

Şi Bill Gazon ieşi din birou cu nişte acte, ducându-se la locul său de lucru. Peste un sfert de ceas, veni stăpânul de-i dete un cec pe care să-l încaseze la bancă. Bill Gazon ştia de acum ce are de făcut. Merse pe drumul obişnuit la bancă, fără să se arate prea grăbit.

La traversarea aleei principale, se afla încă pe pavaj când un automobil veni cu o viteză turbată. Sări la iuţeală pe trotuar, tocmai la timp.

Maşina se şi apropiase de bordură şi Bill nu făcuse încă niciun pas mai departe când patru braţe vânjoase îl înşfăcară şi-l trântiră în automobilul ce cârmise pe a treia cărare. La punerea bruscă în mişcare a motorului,

flăcăiandrul căzu, împreună cu agresorii săi, în fundul automobilului. Până să-şi dea seamă de ceea ce se întâmplă, îi şi vârâseră un căluş în gură.

Faţă de iuţeala fulgerătoare cu care se procedase, fără îndoială că niciunul dintre puţinii trecători nu observase nimic. Maşina gonea înainte cu viteză.

Bill Gazon nu putu însă vedea încotro, deoarece zăcea pe jos şi trebuia să se zbată împotriva a trei indieni cari voiau să-l lege.

Era o luptă inegală, aprigă, obositoare, în maşina al cărei şofer părea că vrea să stabilească un nou record mondial.

Atâta însă ştia Bill Gazon cu preciziune: că atacul n-avea atâta ca ţel persoana sa, cât mai mult rubinul. Era la mijloc o trădare. Altfel, cum ar fi putut afla indienii că avea la el piatra? Dar indiferent! Chestiunea era că ea nu trebuia să cadă în mâinile agresorilor, că nu trebuia deci s-o găsească la el.

Şi, pe când se tot apăra cu mâinile şi picioarele, lovindu-şi vârtos adversarii, îşi tot muncea creierii cum să puie la adăpost bijuteria.

Puterile-i slăbeau încetul cu încetul. Îşi da seamă că nu se va mai putea opune mult celor trei agresori, în strâmtimea maşinii. Continua să zacă pe spate, neştiind ce să facă cu rubinul. În sfârşit, îl năpădi un gând, care i se păru cu putinţă de realizat.

Îl puse dar imediat în aplicare. Cu o încordare a puterilor, azvârli încă odată de pe dânsul pe adversar, se răsuci, băgă mâna în buzunar şi, până să observe indienii ceva, îşi vârî piatra în gură, prin căluşul care se mai lărgise în luptă. Aproape inconştient, îl înghiţi. De acum scăpase de cea mai mare grijă. Spre a salva însă aparenţele, se mai apără un timp, după care se lăsă biruit şi legat.

Indienii îşi schimbară numaidecât tactica. Îl ridicară de jos şi-l aşezară pe perna de piele, ba purtară chiar de grijă ca, la salturile maşinei, să nu se lovească la cap.

— Ce caraghioşi mai sunteţi! — îşi zise Bill Gazon. Mai întâi, daţi cu pumnii în mine, parcă aş fi plămădit din fier, iar acum mă trataţi ca pe o păpuşă din vitrină. Sunt curios să văd ce ochi o să faceţi când nu veţi găsi piatra la mine.

Şi contemplă peisajul pe dinaintea căruia treceau. Plăcerea aceasta, totuşi, nu ţinu mult, căci paznicii îi legară ochii, e drept, cu delicateţă.

În sfârşit, automobilul îşi micşoră viteza, spre a se opri în curând. Paznicii scoaseră pe Bill Gazon, îl dezlegară şi-i luară de pe ochi legătura.

Se afla într-o sală împodobită ca în basme. De jur împrejur erau indieni, cari îl priveau duşmănos. Pe un jilţ mai înalt şedea un bărbat în vârstă, pe cât se părea căpetenia. Cei trei paznici îşi depuseră raportul. Bătrânul privi scrutător pe Bill Gazon. Acesta îi înfruntă căutătura.

— Străine, nu vreau viaţa ta, dar dă-mi piatra.

— Ce piatră? N-am nicio piatră.

— De ce minţi? Ştiu totul. Trebuiai s-o duci la bancă, fiindcă laşul cela păcătos n-avea curajul. Dă-mi-o dar şi eşti liber.

— Am avut-o în buzunarul din dreapta al pantalonilor. Nu mai e însă la mine. Pesemne că am pierdut-o în timpul atacului şi al luptei.

Şi, ca să-şi întărească spusele, Bill Gazon îşi întoarse buzunarele pe dos. Erau goale. Bătrânul însă nu-l crezu. La un semn al său, cei trei paznici se apropiară de Bill şi-l dez- brăcară, cercetându-i cu minuţiozitate hainele, fără să le aducă nicio stricăciune. Nu le scăpă

nimic. Îi lăsară însă neatinse obiectele celelalte, banii şi cecul.

Nu găsiră rubinul.

Îl lăsară să se îmbrace din nou. După gesturile celor din jurul lui, înţelese că vor scotoci prin maşină. Se scurse o oră, în care timp el şezu pe un scaun berc ce-i se oferi. Paznicii se înapoiară, cu figurile întristate. Desfăcuseră maşina, dar piatra n-o găsiră. Cute adânci se brăzdară pe fruntea căpeteniei. Din ochi îi scăpăra foc. Zise cu o voce ca de tunet:

— N-am găsit rubinul, deşi-l aveai la tine. Oamenii mei vor căuta tot drumul; nimic nu le va scăpa, iar tu vei rămâne aci, până voi avea piatra.

Paznicii luară pe Bill Gazon între dânşii, iar bătrânul o luă înainte. Captivul mergea de bună voie, fiind de prisos să se împotrivească acestei forţe superioare, putându-şi cel mult agrava situaţia. Se gândea că, dacă nu se va înapoia până la miezul nopţii în oraş, faptul va provoca surpriză. Afară de aceasta, cu siguranţă că patronul va fi şi alarmat de mult poliţia, aşa că-l vor căuta. Nu se putea ca să nu se fi observat atacul de pe stradă, ziua-n amiaza mare. Poate că tot va găsi poliţia urma lui. Poate!

Bătrânul se opri, descuie o uşă de fier şi porunci lui Bill Gazon să intre. El păşi în încăperea întunecoasă, fără şovăire şi fără să se opună. Indienii se mirau de calmul său.

— Aici vei sta până oamenii mei vor fi găsit rubinul, iar de nu, va trebui să mori.

Şi, încuind după Bill Gazon uşa groasă, de fier, bătrânul se depărtă cu cei trei paznici.

Capitolul 3

Carcera cu şerpi

Ochii lui Bill Gazon se obişnuiră încetul cu încetul cu întunericul şi putură distinge zidurile stâncoase. Se afla într-o celulă mică, formată din pereţi netezi. Podeaua era şi ea din lespezi. O ferăstruică de pe lângă tavan lăsa să pătrundă răceala nopţii. Era aşa de micuţă că nici capul nu şi-l putea trece prin ea. Carcera aceasta nu conţinea nimic, nici măcar o rogojină, pe care să poată şedea.

Umblă în neastâmpăr de colo până colo, cinci paşi înainte, cinci paşi înapoi. Se-ncurcase într-o dandana extrem de periculoasă, şi asta din cauza unei pietre roşii, a cărei taină nici n-o cunoştea. Dacă indienii n-o vor găsi, el era menit morţii. Şi ei puteau să caute cu oricât zel şi tot n-aveau s-o găsească, fiindcă era perfect ascunsă în stomacul său.

Stete pe gânduri. Dacă nu reuşeşte să iasă nevăzut din gaura asta rece, apoi a doua zi era om mort şi nu trebuia să se mai îngrijească de loc că ar răci cumva. Ce bine însă că bătrânul amânase execuţia pe a doua zi! Putea, cel puţin, să reflecteze de există cumva vreo posibilitate de scăpare.

Pereţii nu-i putea sparge şi nici uşa de fier. Cercă, totuşi, aşa, într-o doară, s-o zgâlţâie. Absolut de prisos. Nu-i rămânea altă speranţă decât să capete ajutor de afară; îşi mărturisea însă sincer că era foarte slabă nădejdea aceasta.

Obosit de a se tot învârti prin îngustul spaţiu, simţi nevoia de a şedea şi de a se odihni puţin. Dar unde să şeadă? Duşumeaua era rece ca ghiaţa şi guturaiul e lucrul cel mai teribil ce există în india. Şi iată că-i veni un gând. Îşi luă de pe cap casca colonială, o puse jos şi

şezu pe ea. Sub greutatea aceea de zeci de kilograme, casca plezni, transformându-se, astfel, într-un obiect pe care puteai şedea. În modul acesta, Bill Gazon se putu feri de răceala podelei. Dacă, peste zi, casca îl ferise de arşiţă, acuma îl apăra de frig. De, trebuie să te pricepi cum s-o învârteşti!

Orele se strecurau încet. În sfârşit stelele păliră pe cer. Bill Gazon îşi aprinse ultima ţigară. Clipa decisivă se apropia. Cum vor cădea zarurile? Nu putuse scăpa şi nu trebuia să se bizuie nici pe un ajutor din oraş. Moartea îl pândea.

Se sculă şi-şi desţepeni oasele. Era oare scris să-şi încheie aci viaţa? Departe de patrie, printre străinii care nutreau împotriva lui sentimente duşmănoase, fără să-şi fi adus misiunea la îndeplinire?

Îşi încercă încă odată puterile la uşa de fier. Zadarnic! Se termină şi cu ultima ţigară. Scoase repede din port-vizit un petic de hârtie satinată şi-şi răsuci una nouă din resturile celei fumate. Principalul era să-şi păstreze calmul. Tot nu credea că-l aşteaptă moartea. Mai avea multe de făcut în viaţă, aşa că nu trebuia să-şi piardă speranţa.

Își încercă încă odată puterile la ușa de fier. Zadarnic! (Vezi pagina 34).

Şi-şi reîncepu plimbatul prin carceră, în care timp se făcu subit întuneric. Ridicând ochii spre fereastră, văzu figura contractată de furie a bătrânului indian.

— Ne-ai înşelat şi trebuie să mori.

— Bună dimineaţa! Şi trebuie numaidecât acum? Sunt curios să văd ce o să urmeze.

Chipul de la fereastră dispăru. Bill Gazon se postă astfel ca să aibă sub ochi şi uşa şi fereastra. Acum, când venise clipa decisivă, era calm şi cumpănit. Îşi îndeplinise conştiincios datoria şi...

Scoase un ţipăt de groază. În fereastră apăruse un şarpe. Se lipi de perete şi-şi aminti de noaptea înspăimântătoare din odaia sa. Acolo însă, cel puţin,

avusese o armă şi se putuse apăra de şerpi, pe când aci era neputincios fată de muşcăturile mortale ale şerpilor. Nu era în celulă nimic cu care să se poată apăra. Ar fi preferat să închidă ochii, dar şarpele-i atrăgea privirile cu o putere magică, misterioasă. Broboane de sudoare rece îi muiară fruntea. Era sfârşitul.

Şarpele îşi tot învârtea limba despicată, legănându-şi capul încoa şi încolo. Alunecă de pe fereastră, se lăsă la pământ, se încolăci şi înălţă capul. În urmă, începu din nou jocul cu limba şi capul. După un răstimp, se descolăci, se târî înainte şi se opri din nou fără să-şi deslipească ochii de pe el. Minutele se transformau în veşnicii. Bill Gazon sta rezemat de perete, ca paralizat, cătând ţintă la reptila periculoasă, care însemna moartea lui. În sfârşit, şarpele se reînsufleţi, târându-se iarăşi înainte şi ridicând capul. Bill îi auzea desluşit şuieratul.

Sinistra lighioană se apropia tot mai mult.

Deodată se auzi afară zgomot de luptă. Se sloboziră gloanţe şi răsunară răcnete de furie. Bill Gazon ascultă cu încordare; sângele îi clocotea în vine.

Era salvarea oare sau venea prea târziu? Strigă cu disperare:

— Veniţi încoace! Ajutor! O armă! Şarpele! Şarpele!

Sub fereastră se auziră glasuri. Cineva aruncă înăuntru un revolver, care se izbi de marginea ferestrei şi căzu jos. Şarpele însă împiedica lui Bill Gazon drumul spre armă, spre mântuire. Năpârca se ridica ameninţătoare.

Trebuia riscată o ultimă încercare. Cu o lovitură puternică de picior, Bill Gazon zvârli cu casca turtită în reptilă, care-şi înfipse dinţii în pluta cu care era căptuşită. El se servi de acest prilej şi, sărind, dintr-un

avânt teribil, peste şarpe, ridică arma. Năpârca tocmai se răsucea înapoi. Fără să stea mult să ţintească, Bill Gazon apăsă pe trăgaci. Când fumul se împrăştie, o văzu zăcând moartă la pământ. El se împletici obosit spre uşă şi căzu, la rându-i.

Uşa fu spartă de afară şi patronul său năvăli înăuntru cu un ofiţer de poliţie, îl ridică şi-l transportă sub cerul liber.

— Mai trăieşti?

— Da, precum vedeţi. Dar cum de veniră̆ţi aci? Era şi timpul, de altfel.

— Eram îngrijat de soarta dumitale şi ieri după-amiazi, m-am luat după dumneata. Văzui astfel când te-au atacat şi răpit cu automobilul. Am înştiinţat imediat întreaga poliţie. Multă vreme nu găsirăm nicio urmă. Am căutat toată noaptea prin împrejurimile oraşului, fără niciun succes însă. Un sergent indigen te nimeri în sfârşit, descoperind şi urmărind pe indienii cari căutau piatra pe drum. Furăm astfel aduşi aci. Slavă Domnului, trăieşti încă. Eram foarte îngrijorat şi de soarta dumitale şi de a pietrei.

— Spuneţi-mi mai bine de unde a putut şti bătrânul că eu primisem sarcina să duc rubinul la bancă. Trebuie să fie trădători în casa dumitale.

— Chiar propriul meu camerist a ascultat la uşă când vorbeam şi a comunicat totul celor care ne supraveghiau. Dar unde-i piatra, piatra mea? O mai ai?

— Da.

— Unde?

— În stomac.

Bill Gazon fu condus în oraş cu o escortă sigură. Patronul nici că se mai dezlipi de lângă el. Ajunşi acasă, i se dete un purgativ cu efect puternic şi, astfel, rubinul ieşi iar la iveală.

— Acum însă aş vrea să dorm puţin! — zise Bill Gazon. Întreaga Indie mi-e în stomac.

Până însă să se întindă în pat, pentru odihna bine-meritată, ceru de la hangiu cuvântul de onoare că nu-i niciun şarpe în odaie. A doua zi, îl aştepta o bucurie mare. Patronul îi înmână, ca răsplată, un cec de cinci sute de lire sterline. Îşi dădu vesel demisia, care-i fu primită. Avea iarăşi de acum bani şi putea să pornească din nou în căutarea surorii sale Thea.

Într-o noapte cu lună, se duse încă odată în grădina palatului Taj-Mahal, contemplând, vrăjit, acea capodoperă a arhitecturii umane.

— Taj-Mahal! De multe simţiri am palpitat în umbra ta, tu, mărturie a unei mari iubiri. Tu eşti minunea cea mai frumoasă din câte am văzut şi voiu vedea vreodată. Nici chiar Kremlin-ul nu se poate compara cu tine în frumuseţe. Fericit e omul care poate muri cu ochii la tine. Într-adevăr, invidiez pe pelerinul care pribegeşte o viată întreagă ca să moară în umbra ta. Bill Gazon se pregăti apoi de călătorie, zorit să plece din Agra, ca să caute pe sora sa Thea în oraşele mari din India superioară.

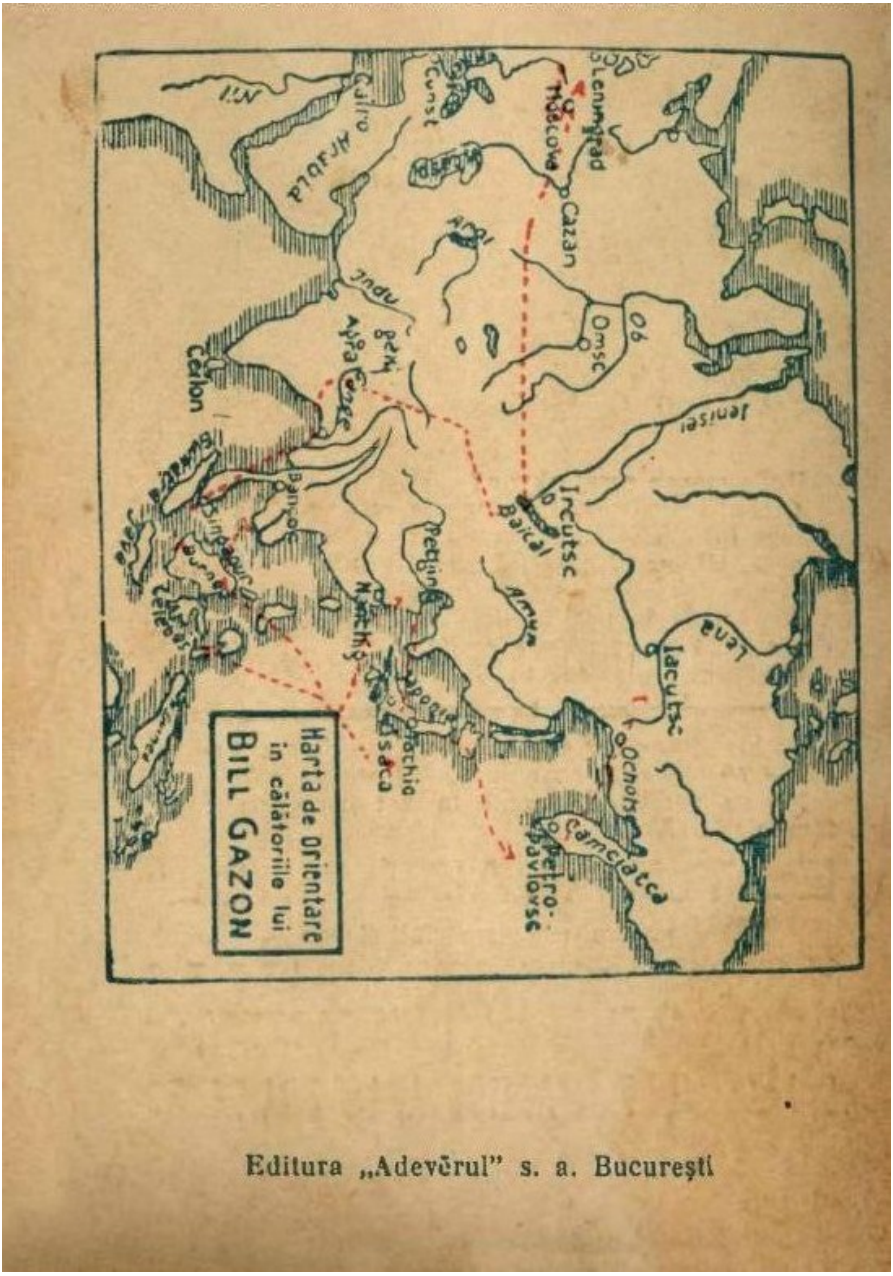

Editura „Adevĕrul" s. a. Bucureşti